

Sygnatura akt V C 508/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i W. w P. V Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Ścisła

Protokolant: Joanna Flajszer

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 r. w(...)

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. R. (1)

- o zapłatę

1. oddała powództwo w całości
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2417,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Marta Ścisła

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 września 2016 r. powód (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego R. R. (1) kwoty 6.019,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwanego oraz (...) S.A. (poprzednika prawnego (...) Bank S.A.) łączyła umowa bankowa z dnia 25 września 2006 r., na podstawie której Bank oddał do dyspozycji pozwanego środki pieniężne. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Ponadto bank, korzystając z przysługujących mu uprawnień, wobec braku realizacji przedmiotowego zobowiązania wynikającego z umowy przez stronę pozwaną, wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny. W dniu 29 czerwca 2015 r. Bank, na podstawie umowy przelewu wierzytelności zbył przysługującą mu względem pozwanego wymagalną wierzytelność na rzecz powoda. Dalej powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się: suma niespłaconej kwoty należności głównej w wysokości 2.471,04 zł, skapitalizowane odsetki umowne w wysokości wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 2.993,94 zł oraz opłaty, prowizje i koszty w kwocie 554,21 zł (k. 2-3).

W dniu 9 sierpnia 2016 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uznając w całości żądanie pozwu (k. 30).

W ustawowym terminie, w dniu 30 września 2016 r. pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kartę kredytową w dniu 25 września 2006 r. oraz iż miał problemy ze spłatą należności wynikających z przedmiotowej, wobec czego bank skorzystał z uprawnienia do wypowiedzenia umowy. Wszystkie wierzytelności powoda stały się w tym czasie wymagalne. Bank wystawił tytuł egzekucyjny dnia 2 marca 2011 r., który został opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 22 września 2011 r. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia co do kwot objętych pozwem, wskazując, iż nadanie klauzuli wykonalności przerwało bieg przedawnienia dochodzonej wierzytelności, który ponownie rozpoczął się dnia 22 września 2011 r. wraz z nadaniem klauzuli. Wierzytelność powoda przedawniła się po upływie trzech lat od tej chwili, tj. dnia 22 września 2014 r. Pozwany, w piśmie do powoda z dnia 17 marca 2016 r. podniósł zarzut przedawnienia wierzytelności, a powód w odpowiedziach przyznał słuszność zarzutowi podnoszonemu przez pozwanego, stwierdzając, że dochodzi roszczenia przekształconego w zobowiązanie naturalne (k. 34-35).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2006 r. pozwany R. R. (2) zawarł z (...) Bankiem S.A. we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...) nr (...), na mocy której bank przyznał pozwanemu limit kredytowy do kwoty 2.500 zł.

Umowa limitu została zawarta na okres jednego roku, tj. do dnia 25 września 2007 r., przy czym bank miał automatycznie przedłużać umowę limitu na kolejne roczne okresy, o ile posiadacz rachunku kredytowego nie wypowie umowy najpóźniej na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta, albo nie zająd inne, określone w Regulaminie limitu zdarzenia wykluczające możliwość przedłużenia umowy (§ 8 umowy o przyznanie limitu kredytowego).

Umowa o kartę została zawarta na okres 3 lat, przy czym bank miał automatycznie przedłużać umowę o kartę na kolejne trzyletnie okresy, o ile posiadacz nie wypowie umowy najpóźniej na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta albo nie zająd inne, określone w Regulaminie karty zdarzenia wykluczające możliwość przedłużenia niniejszej umowy. Umowa o kartę ulega wypowiedzeniu w przypadku wypowiedzenia umowy o przyznanie limitu kredytowego (§ 4 umowy o wydanie i korzystanie z karty).

Dowód: bezsporne, a nadto: umowy (k. 7-8)

Pozwany nie spłacał należności wynikających z ww. umów, wobec czego bank wypowiedział pozwanemu umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...) nr (...).

Dowód: bezsporne

Natomiast w dniu 2 marca 2011 r. w/w Bank wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny, w którym podano, że wysokość zobowiązania pozwanego ma wynosić na ten dzień 4.944,61 zł oraz dalsze odsetki, które obciążają dłużnika od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 2.471,04 zł naliczane wg zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2011 r. Sąd nadał klauzulę wykonalności w/w tytułowi egzekucyjnemu. W dniu 22 września 2011 r. Sąd stwierdził, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji w całości.

W dniu 18 czerwca 2012 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie zakończył postępowanie egzekucyjne pod sygn. Km 7838/12, wszczęte na podstawie ww. tytułu egzekucyjnego.

Dowód: bezsporne, a nadto bte (k. 9), postanowienia o nadaniu klauzuli (k. 11-14), klauzula wykonalności (k. 10)

W dniu 29 czerwca 2015 r. została zawarta pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (następcą prawnym (...) Bank S.A.) a powodem umowa przelewu wierzytelności, której przedmiotem była sprzedaż wierzytelności pieniężnych,

szczegółowo określonych w załączniku nr 5 do umowy. Umowa obejmowała także wierzytelność (...) Bank (...) S.A. wobec pozwanego R. R. (1) z tytułu umowy nr (...).

Pismem z dnia 4 sierpnia 2015 r. (...) S.A., w imieniu powoda, wezwał pozwanego do natychmiastowej spłaty zadłużenia w wysokości 6.094,25 zł, informując jednocześnie o cesji wierzytelności.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności (k. 24-25), wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy (k. 5), zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 6)

Z kolei w dniu 19 kwietnia 2016 r. powodowy Fundusz wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym zawarto oświadczenie, że wysokość zobowiązania pozwanego wg stanu na ten dzień ma wynosić łącznie 6.019,19 zł, na którą składają się następujące kwoty: 2.471,04 zł z tytułu kapitału, 2.993,94 zł z tytułu odsetek (bez podania, czy chodzi o odsetki ustawowe, czy umowne, a w tym, czy karne) i 554,21 zł z tytułu kosztów.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu (k. 4)

Pismami z dnia 19 kwietnia 2016 r. i 25 kwietnia 2016 r. (...) S.A., w imieniu powoda, wskazał aktualne zadłużenia pozwanego na dany dzień oraz odnośnie zarzutu przedawnienia poinformował, iż nie obliguje on wierzyciela do rezygnacji z podejmowania pozasądowych działań zmierzających do zaspokojenia wierzytelności. W pismach wskazano również, iż przedawnione roszczenie staje się tzw. zobowiązaniem naturalnym, co oznacza, że nie przestaje być wymagalne, a wierzyciel nadal posiada możliwość dochodzenia go z wykorzystaniem narzędzi windykacyjnych.

Dowód: pisma z dn. 19.04.2016 r. oraz 25.04.2016 r. (k. 36-37)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów. Prawdliwość powyższych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu, również strony nie kwestionowały ich autentyczności. Przedłożone kserokopie Sąd potraktował jako świadczące o istnieniu oryginałów o tożsamej treści.

W procesie cywilnym obowiązuje zasada kontradyktoryjności. Oznacza to, że Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Innymi słowy na powodzie spoczywał ciężar wykazania zasadności dochodzonego roszczenia, w szczególności wobec zarzutów kuratora procesowego pozwanej, który podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań stwierdzić należy, że podstawą takiego rozstrzygnięcia stanowił fakt skutecznego podniesienia przez pełnomocnika pozwanego zarzutu przedawnienia.

Niespornym zaś w sprawie było, że pozwany R. R. (1) zawarł z (...) Bank S.A. we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...) nr (...), na mocy której bank przyznał pozwanemu limit kredytowy do kwoty 2.500 zł. Bezspornym było również, iż pozwany nie wywiązał się w pełni ze zobowiązań wynikających z powyższych umów, wobec czego bank wypowiedział pozwanemu umowy, a wynikające z nich należności stały się wymagalne.

W tym przypadku termin przedawnienia roszczeń Banku wynikających z tej czynności prawnej (bankowej) wynosi 3 lata (art. 118 in fine kc). Przy czym zgodnie z art. 120 § 1 zd. 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Pamiętać jednak należy, iż zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, a nadto zgodnie z art. 124 § 1 i 2 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Zważyć należy, że - jak zostało wyżej ustalone - w dniu 2 marca 2011 r. (...) Bank S.A. we W. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny, w którym podano, że wysokość zobowiązania pozwanego ma wynosić na ten dzień 4.944,61 zł oraz dalsze odsetki, które obciążają dłużnika od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 2.471,04 zł naliczane wg zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych, zaś w dniu 22 września 2011 r. nadano przedmiotowemu (...) klauzulę wykonalności. Natomiast w dniu 18 czerwca 2012 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie zakończył postępowanie egzekucyjne pod sygn. Km 7838/12, wszczęte na podstawie ww. tytułu egzekucyjnego, w związku z czym od tej daty rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia poprzednika prawnego wobec pozwanego.

Powyższe, nie dotyczy jednak pozwanego, albowiem nie jest on bankiem, a zatem przerwanie biegu terminu przedawnienia, związane z nadaniem klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz postępowanie egzekucyjne prowadzone w oparciu o (...), nie mają wobec niego skutku. (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, (OSNC 2017/5/55)

Strona powodowa w żaden sposób nie ustosunkowała się do zarzutu przedawnienia, jak i początku jego biegu, wskutek czego okoliczności podniesione przez pozwanego uznać należało za przyznane (por. art. 230 kpc). W rezultacie pozew, który został skutecznie wniesiony dopiero w dniu 20 kwietnia 2016 r., czyli prawie 4 lata po zakończeniu postępowania egzekucyjnego, nie mógł już skutecznie przerwać biegu przedawnienia, gdyż nastąpiło to skutecznie prawie rok wcześniej.

Co się zaś tyczy żądania przez powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, należy wskazać iż zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1995 r. (sygn. akt III CZP 156/95, OSNC 1996/3/31), jeżeli dłużnik podniesie uzasadniony zarzut przedawnienia dochodzonego od niego roszczenia, odsetki za opóźnienie mogą być naliczone tylko za czas do chwili przedawnienia roszczenia. Zatem mając na względzie, powyższe koniecznym stało się oddalenie powództwa także w tym zakresie.

Ze wskazanych powyżej względów powództwo podlegało oddaleniu w całości (pkt 1 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 kpc. Powód przegrał bowiem sprawę w całości, a wobec tego zasadnym stało się nałożenie na niego obowiązku zwrotu na rzecz pozwanego całości kosztów postępowania, niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Na koszty procesu składały się: koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika pozwanego w kwocie minimalnej, tj. w kwocie 2.400 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – t. jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) oraz wydatek poniesiony przez pozwanego w kwocie 17 zł w związku z koniecznością uiszczenia opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika.

Wobec tego Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.497 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marta Ścisła